

Şathiye

Sadık Yalsızuçanlar

I.

Sözlerimin düzenine bakıp aldanma. Seni aldatma korkusuyla yazıyorum bunları. Şafakta uyandım bugün de. Dışarı çıktım. Seni gördüm. Sen uyanmamıştın. Zaten uyumuyordun. Senin gözlerin uyusa da kalbin uyumaz. Senin kalbine bakarak söylüyorum bunları. Ona bakınca sarhoş oluyorum. Ona şarap diyorum. Şarap dedimse onun üzümünden yapıldığını düşünme. Senin yüreğin meyhanem benim. Oraya girince kendimi kaybediyorum. Bana bir kadeh sunuyorsun, bir ismi bağışlar gibi. Senin kadehin bir ismin telkini midir? Bana hangi isminle baktın?

Yüzüne bakıyorum şimdi. Şafaktan beri dışarıda dolaşırken ne görsem yüzündendir diye bildim. Dışarıdaki her şey yüzüne bakıyor. Yanakların o meclisin ışıtan kandiline benziyor. Onlara bakınca bir çizgi görüyorum. Bu nedir? diye soruyorum. Kıyısız bir deniz diyorsun. Ona daha dikkatle bakınca sırlarımı görüyorum. O çizginin yanında alt ucunda hemen bir ben var. Peki bu nedir diye soruyorum. O bendir diyorsun. Ben mi? Evet ben, diyorsun. Ben ona bakınca seni görüyorum dersem onu örtmüş olur muyum diye soruyorum. Hayır, diyorsun, sadece kendini görürsün, başkasını göremezsin. O halde dünyaya kayıtsız oluşumun bir belirtisi o. Evet, çünkü siyah. Siyah neyin rengidir? Siyah bir renk değildir, renklerin toplamıdır. O halde beyazdır da. Evet. Onu gören göz olduğuna göre, sarhoşluk kaçınılmazdır. Biraz yukarı çık. Neden? Orada mülkün sahibini göreceksin. Nerede? Gözün üzerinde, onu siyahla çevreleyen ebruya bak. Bakıyorum ama orada ağzını görüyorum. Ağzın çekim kutbu mudur, beni sarhoşluğa mı çağırır?

Senin yüzün bu, bana bir kez daha gösterdiğin.

Evet ben sana göründüm.

Bana göründün, beni kör ettin. Şimdi senden başka hiçbir şey görmüyorum. Nereye baksam seni görüyorum. Hangi sokağa çıksam senin gölgen düşüyor. Hangi eve baksam, senin meskenin görünüyor.

II.

Şimdi ben bu kentte yaşıyorum ama onu paylaştığım insanlarla ilişkim kalmadı. Bendeki bağları birer birer kopardın. Beni eksik ve bağısız bir hale getirinceye kadar sürdüreceksin misin bunu? Benim fazla olduğumu ancak sen görürsün. Bu duruma nasıl geldim ben? Nasıl böyle arttım? Artık geri dönemem. Senden geldiğim, sadece sana ait olduğum ve sonunda sana döneceğim için artık pişman değilim. Üzülüyorum artık. Geçmişe dönüp bakmıyorum. Geleceği görmüyorum. Şimdi sadece bana baktığın anı hatırlıyorum. Sana ne zaman baksam geçmişle geleceği bugünde görüyorum.

Hiçbirşey eskisi gibi değil. Olmayacak biliyorum. Ne zaman bakışlarım senden göz açıp kapayıncaya kadar uzaklaşsa beni büyük bir belaya uğrattırıyorsun. Bana bakarken başka bir şey düşünmeyeceksin diyorsun. Ben, artık eskisi gibi olamayacağım biliyorum.

Şimdi kimseyle konuşmıyorum. Birini görünce nasılsın nerelerdesin ne var ne yok gibi ağır sorular oluyor. Onları taşıyamıyorum. Beni boğuyorlar. Onlarla yürüyemiyorum.

Beni görsünler istemiyorum. Sana bir kez bakınca oldu bütün bunlar.

Artık kimseyi tanıyamıyorum. Adını unutuyorum onların.

Bana nasılsın diye sorulunca bir çizgi çıkıyor önüme. Tam adımımı atacakken biri hizada kal diye bağıyor. Sakın çizgiyi geçme. Peki diyorum niçin korkuyorsunuz sizinle aynı hizada olmayışından? Bu soruyu duyunca kendimi kentten en kalabalık caddesinde buluyorum. Simit dükkanlarını görüyorum. Memurlar, kadınlar, öğrenciler peynirli, zeytinli, cevizli simit alıp küçük iskemlelere oturuyorlar. Su bardağıyla çay oluyor yanında. Tekler çoğunlukta. Onların yüzlerinde kimsesiz bir ağrı okunuyor. Birisi bir soru soracak diye ödü patlıyor gibi.

Geçmişinden yorgun şu kadın. Yanındaki adamla hiç konuşmuyor. Birlikte geliyor, oturuyorlar. Simitlerinden bir lokma aldıktan çaylarını ilk kez yudumladıktan sonra, belirsiz bir biçimde, hiçliğe bakar gibi susuyorlar. Hiçlik rastlantısal mıdır? Yüzlerine bakınca bu soru aklıma geliyor. Aklımdan çıkarıp sokağa fırlatıyorum soruyu. Simitçiyi geçince, sağda yanyana iki bankamatik. Önlerinde kuyruk. Kuyruktakilerin yüzlerinde soğuk, sessiz, kimsesiz bir şey esiyor. Birine daha yakından bakıyorum. Geçmişinden yorgun değil ama geleceğinden kuşku. Yüzündeki kuşku donuk. Soğuk, karanlık, kükürt kokulu bir yalnızlık. Saçı dökük, bu kasketli olanı, önündekinin işini uzatmasından rahatsız. Oflayıp pufluyor. Acelesi olmalı. Kalabalığa bakıyor ama hiçbir şey görmüyor gibi. Bana bakıyor sonra. Ne bakıyorsun der gibi sinirleniyor. Tedirgin biraz. Dönüyor hala işlemi süren kadını uyarıyor. Yandaki bankamatikte bir genç kızla oğlan. Yine paraları yatmamış. Delikanlı kızın babasına yolladığı ilenci abartılı buluyor. Yerine gelen orta yaşlı kadın milli eğitimde memur olmalı. Çantasını boynundan çapraz geçirmiş. Kapkaççılardan korktuğu belli. Arkasındaki pos bıyıklı adam taşralı olmalı. Belki kalp ameliyatından altı ay sonra hastaneye kontrole gelmiş Kütahya'lı bir emekli. Belki iki torunu var biri kız biri oğlan. Adları Cenk ve Merve. Onlara oyuncak alıp götürecektir. Gelininin beğendiği bir çay takımı, oğlunun sevdiği fıstıklı baklava, kendisi için Muş tütününü. Onları oraya bırakıp ilerliyorum. Burası ileri mi bilmiyorum, ama adımlarım nereye yönelirsem yöneleyim ileri atılıyor. Kitapçılar çarşısına inen merdivenlerin başında üçlü bir grup. Hocam gönül yarasını gördün mü diyor biri. Kız, bana uymaz hocam diyor, ben gidiyorum. Herkes bir yerden geliyor, bir yerlere gidiyor. Doğrultusu nereye? Hiiiç. Nasıl hiç? Selviyle karşılaşıyorum. O yine teksin. Evet ben hep yalnızım. Yalnız?

Yalnız ve hiç. Hiç? Evet hiç. Hiç mi hiçlik mi yoksa? Yoksa zaten hiç değil midir? Hiçlik yok eder hocam, yok hiç değildir. Varoluşun tuzakları mı bu sokaklar? Burada bakıp görmeksizin yürüyen, sağa sola ileriye geriye öteye beriye koşan koşuşturan adımlarını bakmaksızın atan nereye giderken nasıl yürüdüğünü unutan neyi alacağını aklından çıkarıp gördüklerinden aklında kalanları alan birbirine selam vermemek için bakışlarını kaçırarak tanıdık birine rastlarım korkusuyla yürüyen yalnızlığı yaşamak için buraya bu kalabalığa gelip karışanların arasında onların ne düşündüklerini düşünerek niçin buraya geldiğimi unutmamış bir halde yürüyorum. Bu mahşeri kalabalıkta hiçlik gibi bir gizem mi var? Burasının çeperleri çatlamış, kenarı yok olmuş bir çember mi? Burada insanlar arasında bir boşluk var. Bu boşluğa bakıyorum şimdi. Yürürken o boşluğa bakıyorum. Gözlerimi bir an olsun ayırmaksızın, insanın kendisiyle arasındaki, ötekiyle arasındaki boşluğa bakıyorum. Hiçliğin ne olduğunu biliyorum diyemem. Bu çok aşırı bir iddia olur. Hiçlik midir bu emin değilim. Belki boşluktur. Burada duran, yürüyen, alışveriş yapan, dilenen, çalışan, koşan, koşuşturan, devinen, bekleyen, bulan, bulamayan, bakan, gören, göremeyen, bir ırmağa düşmüş de ne boğulmuş ne kurtulabilen biri olarak yürüyen insanların arasındaki boşluk, bana düşle gerçek arasındaki o tuhaf ilişkiyi anımsatıyor. Bu güneşin vitrine düşen ve çok satan kitabı ortadan bölen ışık gerçek midir? O ışığın rengi nedir yoksa kitabın resmi mi?

Kitapçı tarafından yeniden kurulan

Pisagor'un ikilikleri:

Sınırlı Sınırsız

Tek Çift

Erkek Kadın

Aydınlık Karanlık

Doğru Eğri

.. ve diğerleri...

bunlar gölge midir? Gölge gerçekse ışık nedir? Burada ben ne arıyorum? Niçin evden çıktım? Ne zaman bu boşluğa geldim? Bu kalabalıkta nasıl boşluk oldu? Niçin yüzleri asık, karamsar, kötümser, umutsuz, yılgın, mutsuz, çaresiz, kimsesiz, yalnız bu adımlar? Bu adımlar niçin bu denli gergin? Yürüyorum ama artık zihnimde uçuşanlar beni yoruyor. Onları denetleyemiyorum. Bir şey düşünmeksizin, yani bir şey düşünmeye çalışmaksızın atıyorum adımlarımı. Caddeden bir sokağa oradan başka bir sokağa, oradan bir okulun bahçesine, oradan tekrar bir caddeye geçiyorum. Burada herşey öylesine kurallı ki...Yürürken sürekli kural ürüyor. Işıklar öncelikle onlara dikkat etmeliyim. Kaldırımında arabalar, geçemiyorum, burada cadde bozuluyor, binalar çok fazla ve yüksek...okullar çok...sesler çok fazla...gürültü büyüyor...bir ses cehennemi...gelip geçenler...silüet gibiler...onları artık göremiyorum...soluğum daralıyor...nefesim kesiliyor...boğuluyorum...boğulu...boğ...soluksuz kalıyorum...bu cadde de bitti...bankamatikler arttı...taşitlar arttı...burada çok fazla dükkan var...market var büyük bir market...önünde bekleyenler var...içeri girip çıkanlar karınca yuvasınının ağzına benzetmiş burayı...kamu binaları çok burada...kapısında iki askerin beyaz şapkalı beklediği kımıltısızca...aynı biçimde giyinmiş aynı şekilde yürüyen aynı tarzda konuşan aynı sesleri çıkaran aynı bakışlarla bakanların girip çıktığı onlarca bina var...burada herkes bir telaşla koşuşup duruyor...oradan oraya...birşeyi kaçırıyor gibi...birşeyden kaçıyor gibi...burada çok ses var...kimse kimsenin ne dediğini anlamıyor gibi...kimse dinlemiyor sadece konuşuyor sanki...burada çok fazla gürültü yükseliyor...oksijen çok az burada...niçin bu denli kalabalık burası...burası neresi? Orası bir insan mı? Burası bir bina mı? Bir insan binası mı? Bir insan binası mı yıkılıyor burada? Simitçi bak baloncu gazeteci sigaracı bankacı hortumcu bak bu kaçan adamlar kimden kaçıyor burası bir kaçak gibi kaçılmış bir kaçık gibi burası niçin bu denli çok fazla? Bu gürültüye nasıl dayanıyorlar? Bu kalabalığa daha fazla dayanamayacağım? Bu kalabalık içinde ne beni tanıyan var ne benim tanıdığım. Bu kalabalığı iyi tanımıyorum. Bu kalabalık beni tanımıyor mu? Beni tanısa kendini tanısa bu kalabalık niçin bu denli oksijensiz? Bu binalar bu taşıtlar bu gazlar bu sesler bu insanlar bu hızlı insanlar bu ışıklar bu koşanlar bu kalanlar bu kıyıya vuranlar bu geride duranlar bu geriden bakanlar bu geriye bakanlar bu insanlar nereye bakıyor? Nereye koşuyorlar? Buradaki sesler birbirine yapışıyor. Sesler pelteleşiyor. Sesler o kadar çok ki. O kadar karışık ki sesler...seslerin harfleri var heceleri var sözcükleri var ama onları anlayamıyorum. Onları anlayamıyorum. O denli çok altgeçit üstgeçit var ki...ne kadar çok kaldırım var...kaldırımlarda taşıtlar...yanlarından yöresinden geçmeye çalışan insanlar o kadar tuhaf bir iz bırakarak yürüyorlar ki...onları izleyemiyorum....onlar bir iz üzerinde yürümüyorlar...belki bir yerden çıkmak zorundalar...bir yere gitmek zorundalar belki...belki onların beyninde binlerce şey dolaşıyor...onlara şey denir mi? Onlar kendileri birer şey gibiler belki ...belki şey olmak istemiyorlar...farkında değiller belki...caddelerdeki bu ağaçlar acı çekiyor gibi...yaprakları kurşundan tozdan kabuk bağlamış zehirli gibi duruyorlar...ağaçlar kimliklerini yitirmiş gibiler...onları tanıyamıyorum...dalları cılız, farklılaşmış, kükürtlü...çok kükürt var burada...çok egzoz var...klakson çok burada...taşıtları izleyemiyorum...öylesine bir karmaşa ki içlerinde sayısız kurallar var ama onlar habersiz gibi...kurallar ne kadar çok burada...durup kurallara bakıyorum...onları sayamıyorum...o denli çoklar ki...adım başı bir kural konmuş...bir adım süresi düşünülmüş bir kural konmuş...gelip geçenlerin adımları bir kuraldan diğerine basıyor gibi...kurallar basıla basıla yassılaştırılmış...çok trafik ışığı var...çok lambalar...çok

direkler...teller...karnı yarılmış bağırsakları dışarı fırlamış gibi kentin...caddelere direkler teller lambalar taşıtlar insanlar fırlamış gibi...caddeye yayılmış bağırsaklar...onları şimdi bağırsak gibi görüyorum...kendimi bağırsak gibi görüyorum...kendimi kendimden ayrılmış görüyorum...caddeye gelince, kentin burasındaki karmaşaya girince kendimden ayrılıyor ayrı bir yerden kendimi görüyorum...çok ilan var çok panolar tabelalar çok yazılar var...sözcükler o denli çok savrulmuş ki kentin burasında...harfler saçılmış gibi...sokaklarda bu karmaşanın içine harfler dağılmış gibi...onları toplaya toplaya bitirebilir miyim? Onları toplayabileceğimi sanmıyorum. Onlar toplanmak istemiyorlardır...belki onlar savrulduklarının farkında değillerdir...o harfler hangi hecelerden çıkıp hangi sözcüklerden ayrılmışlar? Hangi ağızdan çıkmışlar? Hangi yürekte? Hangi akıldan savrulmuşlar? Hangi akıl bu harfleri kentin burasına savurmuş? Şimdi bu karmaşanın tam ortasındayım. Tam kalbindeyim şimdi...çok dilenci var...çok dirençli dilenciler var...onların dilleri var...onların da dilleri var...onların dilleri tanıdık...ama onları da tanıyamıyorum...onların sözcükleri eğik bükük böyle kıvrılmış gibi...harfleri eziyorlar konuşurken...onların heceleri yalvarıyor...onların çoğunun yüzünde ayrı şey var...o şeyi tanıyorum ama anlayamıyorum...onları geçemiyorum...adım başı karşıma çıkıyorlar...onlar kadar belki onlardan daha fazla yalancılar var...onları artık tanıyabiliyorum...onlar en çok büyük, görkemli binalardan çıkıyorlar...o binalara sabah erkenden giriyorlar...gece geç vakit çıkıyorlar...onların şoförleri var...kapıcıları, hademeleri var...onların hizmetçileri çok...herkes onlara hizmet için yarışıyor...onlar bir şeyleri çalmak için çalışıyor...onların çalmaları çok fazla...onlar çalarken tam bu sokakla o sokağın kesiştiği yerde köşede yere bağdaş kurmuş sakallı çok pis kokan adam flüt çalıyor onun çaldığı flütten nasıl bir ses çıkıyor anlamıyorum...o flütten çıkan sesler sokağa yayılıyor...milyonlarca sese karışıyor...onlar o binalarda neler karıştırıyor? Onları artık tanıyamıyorum. Tanınmaz bir haldeler...o binalarda milyonlarca insan milyarlarca kağıtlara trilyonlarca sözcükler yazıyor...çok fazla telefon var burada...çok konuşuyorlar...sürekli konuşuyorlar...birbirlerini aldatmak için o denli çok konuşuyorlar ki onlara dayanamıyorum...o telefonlardan saniyede trilyonlarca sözcük akıyor...birbirlerine efendim hay hay müdürüm sayın genel müdür sayın bakanım sayın tekman sayın candarlı saygılar sunarım efendim hayır beyefendi biz o emri sonradan kaldırmıştık ilgileneneğim efendim ne demek sayın müsteşarım derhal toplantıya çağıracağım hayır sayın bakanım biz o komisyondan çıkan kararı uygulamak niyetinde değiliz olur efendim bendeniz frankfurttan gelen teklifleri kendilerine sunacağım notunuzu iletmiştim hanfendi bilemeyeceğim sen beni ne sanıyorsun lan ben senin bildiğin bürokratlardan değilim bana bak o emri alır sana yediririm gibi sözcüklerle birbirlerine kendilerine astlarına üstlerine bağırıp çağırıyorlar. Çağrılan geliyor görüşülüyor karar alınıyor toplanılıyor karar çıkıyor onanıyor uygulamaya geçiliyor böylece sözcükler kadar belki onlardan fazla rakkamlar uçuşuyor...onlar onların arasında uçuşurken yeni kararlar alınıyor kimisi bozuluyor kim kiminle hangi gizli anlaşmayı yapıyor nerede hangi gelişmelere karşı hangi önlemler alınması gerektiği konuşuluyor...onlar tilkiye benziyor...onları tanıyorum ama anlayamıyorum...artık onları anlamak istemiyorum...onlar domuza benziyor...birbirlerine uzun suratlarıyla uzun iri delikli burunlarıyla kısa kesik kuyruklarıyla çok pis kokularıyla sürtünüyorlar...onlara bakıyorum sırtlan gibiler...birşeyleri paylaşıp duruyorlar...günleri böyle geçiyor...birşeyleri pay etmekle geçiriyorlar günlerini...günlerini leş gibi görüyorlar...birbirlerini yemek için çok uzaktan kokular alıyor geliyorlar...buluyorlar onlarcası bir leşin başında herbiri bir yerinden çekiştiriyor...boğazından iri bir vahşi ısırmış...parçalamış...kanamış...kanı donmuş...pihtılaşmış...gözleri yerinden uğramış...iri iri bakıyor ama görmüyor gibi...bakmıyor gibi bakıyor...onların çok silahları var...silahlarını parlak giysilerine gizliyorlar...onlar birbirlerinden herşeyi gizliyorlar...çok gizleri var...çok gözleri var onların...heryerde kameralar görünüyor...ekranlar o denli çok ki...bir ekran cenneti burası...burada heryerde kamera gözleri var...birbirlerini gözetliyorlar...ekranlardan trilyonlarca rakam gelip geçiyor...o binalara sürekli birileri geliyor...gelip geçiyorlar...bir geçit bir köprü bir han gibi

burası...burasıyla orasını birbirine bağlayan telefonlar ekranlar kameralar taşıtlar görevliler silahlılar giysililer apoletliler papatyalılar sepetliler kepliler kepsizler sesliler sessizler tilkiler domuzlar su aygırları yılanlar köpekler akrepler var...onlardan kimileri yılanlık ediyor kimileri köpeklik ediyor...kimileri alçaklık ediyor kimileri hainlik ediyor...onlar çok kibar görünüyorlar...onların içi dışına çevrilse kurt, hınzır, ayı, yılan, akrep oluyor...onlar akrep gibi birbirini sokuyor ama herkes zehirli...herkes meşgul burada. Bir binaya girince çıkılamıyor. Giriliyor ama çıkılamıyor. Orada çakılıyor. Çakılı bıçaklı oradakiler. Tebessüm ediyorlar karşılaşınca...özel bir dille konuşuyorlar...onların sözcüklerini anlayamıyorum...onlar birbirlerine özel bir alfabeden devrişilmiş dille sesleniyorlar...bir kadın bir erkek iki kadın bir erkek dört kadın üç erkek var burada...erkek kadına dilini çıkarıyor...gözlerini çıkarıyor kadın erkeğin...kadınla erkek burada çiftleşiyor...onlara bakınca iki köpek birbirinin kanına giriyor gibi görüyorum...rakamlar ekranlardan akıyor...akarken kadını eritiyor erkeğin yüzüne akıtıyor...yüzler eriyor...kadının çok yüzleri var...erkeğin çok yüzleri var...kadınla erkek bir caddeye çıkıyorlar...bir kentin en büyük caddesine...burada herşey o denli düzenli, ışıltılı, görkemli ki...burada herşey o denli aldatıyor ki...bu ışıklar çok aldatıyor...yapılar çok düzenli gösterişli gözalcı...yapılar gönülçelici..çok zengin görünüyorlar...ışıklar yapılar bu caddeler kadının eriyen yüzünü gizliyor...kadın orada eridiğini unutuyor...erkek fokurdayan bir irin gibi onun göğüslerine akıyor...bu ışıklar aktığını gizliyor...burada taşıtlar çok pahalı...herkes çok saygılı nazik davranıyor...herkes çok eğleniyor gibi görünüyor...herkes burada unutuyor...burası çok unutkan bir ışık...burası koyu gölge saklanıyor...burada koyu bir çamur var...çok pis kokuyor ama ışıklar kokuyu örtüyor...koku görünmüyor burada...korkuyorum...onlardan korkuyorum...onların içine girince ben kalmıyorum...onlarla aramda çok ağaç var...o ağaçlara tutunuyorum...bir şey yanıyor...bir sel geliyor...bir deniz kabarıyor...bir boşluk oluyor...onların boşluğuna düşmek istemiyorum...buradan çıkıyorum. Çıkınca yükseliyorum. Çok yüksek bir yere çıkıyorum. Burası bir dağ olmalı. Bir ağacın üst dalı, bir denizin kıyısı, bir insanın duruluğu olmalı. Yükselince onları karınca yuvası gibi görüyorum. Binaları görüyorum. Onlar binalara girip çıktıkça siyah oluyor. Siyah kükürt oluyor. Kükürt zehir oluyor. Zehir akrep oluyor. Akrep onlar oluyor. Onlar birbirini zehirliyor. Burada can var ama bu can benim bildiğim can değil mi? Burada ruh var gibi görünüyor ama bu ruh insan değil mi? Bu insan ne zaman yıkıldı? Ben onlara bakınca içlerini görüyorum. İçleri insan yıkıntısı onların. Orada çok para var. Çok silah var. Çok zehirli akrepleri var onların. Orada kelimelerimi kaybediyorum. Oradan yükseldikçe harflerime yeniden kavuşuyorum. Harflerimi unutmuşum. Onlardan nasıl kelimeler yapacağımı unutmuşum. Onları unutamıyorum. Onları anlatabilmem için kelimelerimi bulmaya başlıyorum. Burası çok sessiz şimdi. Dağ burası. Burada hiç bina yok. Trafik lambası yok. Işık yok. Cadde yok. Sokak yok. Onların isimleri yok. Ev numaraları yok. Telefon yok. Kamera yok. Ekran yok burada hiçbir şeyleri yok. Burada ağaçlar görüyorum. Dikenler var. Çok ot var. Çok taş var burada. Hiç yol yok. Yolumu kendim bulmalıyım. Gideceğim yere bakıyorum. Bir büyük ağaç görüyorum.Ağaca doğru ilerliyorum. Yürürken bastığım yere bakıyorum. Toprağı görüyorum. Kırmızı temiz toprak burası. Burada hiç insan enkazı yok. Hiç kural yok burada. Adımlarımı özgür atabiliyorum. Burada boşluk var ama kükürtlü değil. Burada yalnızım. Toprak var ama bana benziyor. Hayır diyor toprak sen bana benziyorsun. Evet diyorum ben sendenim. Ağacın dallarına benziyor kollarım. Gövdem yürüdüğüm bu ağacın gövdesine benziyor. Yapraklarım var benim de. O da benim gibi soluk alıyor. Hiç yalan söylemiyor onun da solukları. Ben diyor ağaç senin arşımın, bana doğru yüksel. Benim en üst dalıma çık. Korkma at adımlarını diyor. Atıyor, yerçekiminden kurtulmuş gibi yükseliyorum. O ağacın arşına çıkıyorum. Burada nihayet tüm varlıkları görebiliyorum. Burası dağın doruğu. Aya çok yakın. Ay yok ama onu hissedebiliyorum. Burada bir mağara var. Oradan bir ses geliyor. Nihayet bir farklı ses duyuyorum. Bir kitaptan geliyor. Bir kitapçıdan. Kebapçının yanındaki kitapçının vitrinindeki bir kitaptan. Bir şair bu. Bir şairden

geliyor bu ses. Yaklaşıyorum. Ses netleşiyor. Mülklerin, diyor, en tehlikelisi dildir. İnsana, kendisine tanıklık etsin diye verilmiştir. Bu sözü alıyorum. Onu yüreğime alıyorum. Kitapçıdan hızla uzaklaşıyorum. Tehlikeli bir mülkün sahibi miyim? O ben miyim? O yağmur mu? Bu yağmur da nereden çıktı? Ne zaman başladı? Nasıl da iniyor yere? Nereden iniyor? Gökten bu gittikçe hızlanan şey nasıl iniyor böyle? Erkek gök yeri suluyor diyor bir dilin sahibi. Göğün meyveleri şimdi yerde dölleniyor. Yeryüzü dışıdır bu caddeler bu kalabalık bu sesler dışı midir? Gökten inen şey beni temiz bir yere itiyor. Sen diyor gelirken temizdin. Kirlendin kirlendin kirlendin...kirleniyor kirleniyor hala kirleniyorsun....bak üzerine asitli yağmurlar yağıyor...bak sen çamurdun ama şimdi yoğrulmamıştın...seni daha önce iki el yoğurmuştu...bak senin çamurun yok oldu ona bir gönül geldi...bak o gelince sendeki çamur kanadı...bak sen kan ve kemikten değilsin sen gönülsün...bak senin gönlün çok yaralandı gönlün çok siyah...gönlünü siyah bir şey yiyor senin...sen siyah bir şey yiyorsun bak...bak o seni yiyen senin yediğin siyahı gör...o siyah seni bitiriyor bak...bak taş yağıyor kalbine...bak kalbin taşlaşıyor...bak kalbinde siyah bir noktacık vardı...bak o büyüyor...bak sen kirlendikçe kalbindeki siyah büyüyor...bak kalbin simsiyah oldu...bak o siyah kalbini yutuyor...kalbin bitiyor bak...bak o kalbin yok artık...artık sen kalbi olmayan bir bedensin...bedenin ne yapsın...bedenin kalbi olmayınca ne yapsın...bak senin kirli küçük siyah bir beden var...bak biz ona bakmayız ama kalbine bakarız...bak o da yok ona bakamayız...bak artık sende bakılacak bir şey kalmadı...bak sen kalmıyorsun...sen kalmıyorsun...sen kalmayınca biz seni yeniden yapardık...ama sen kendine kaldın bize kalmadın...bak senin bir adın vardı unuttun...bak senin adında bir unutkanlık vardı...sen artık unutuluyorsun unutuluyorsun...sen kendini unuttun bizi unuttun...sen kendini unutsaydın ama bizi unutmasaydın...bak biz bizi unutanı unutmuyoruz...Sen ne erkek ne dışısın. Sen toprağın kendisisin. Toprak dışı değildir. Dışı olan yerdir. Yer kirlenendir. Yerde sen toprağın özünü terkettin. Sen temizlenmeyi biliyor musun? Nasıl arınacaksın? Huzura bu halde nasıl kabul edilebilirsin? Kirli olanlar oraya giremez. Sen kirlisin. Ben nasıl arınacağım? Bana öğretir misin ben nasıl temizleneceğim? Sana nasıl kirlendiysen öyle arınırın diyebilirim ancak. Ama ben nasıl kirlendiğimi bilmiyorum. Ben kirli olduğumu da bilmiyorum. Ben huzur nedir bilmiyorum. Huzura nasıl girilir bilmiyorum. Ben bilmiyorum ben bilmiyorum ben...bilebilseydim şimdi burada bu sesi duymaz mıydım? Hangi sesi? Mülklerin en tehlikelisi...bu tehlikeden söz et bana...dilden söz et...onu nasıl kirlettin...onu nasıl temizleyebilirim...o arınır mı? Bu dil benim arındığım mı? Bu kadın beni nasıl doğurdu? Bu ses dişil midir? Bu yol sana mı ulaşıyor? Bu yollar çıkmaz mıdır? Hangisinden yürüyeceğim? Sen neredesin? Ben senden miyim? Sana nasıl ulaşacağım? Ben aslımı arıyorum...aslım sensin...aslım sendendir...ben gölgeyim...sen ışıksın...sen ışığın kaynağısın...ışıkta da içeridesin...içeri dışarı var mı sende...sende yönler yanlar bulunur mu...sen üst müsün alt mısın...sen bir yerde misin bir zamanda mısın...sende zaman yer yok mu sen yersizlikte yurtsuzlukta mısın...sen yerlerin sahibisin sen ortalarda mısın...sen göğün sahibisin yersiz göksüz müsün...ben yerimi terkeceğim ben zamandan nasıl çıkarım...ben sana nasıl gelirim seni nasıl bulurum...seni aramalı mıyım sen her yerde misin...seni her yerde bulabilir miyim seni nasıl bulacağım...sana nasıl geleceğim sana gelmek istiyorum...sana geliyorum...kendime geliyorum...beni ayıltıyorsun...ben sarhoştum beni uyandırıyor...benim sarhoşluğum üzüm sarhoşluğu değil...benim sarhoşluğumun sonu yok...ben ayıldıkça sarhoşluğum artıyor...sen son değilsin...ben sonum şimdi...sana ulaşınca son olmayacağım...başlangıç ve son olmayacağım...ben ben olmayacağım...sen olamam ama bana beni ancak sen gösterebilirsin...ben yitirdim kendimi...kendimi kaybettim bulamıyorum...şimdi burada hiçbir şey kalmadı...herşey çok fazlaydı azaldı yok oldu...sesler yok oldu...sözler yok oldu...harfler yok oldu...sözcükler yok oldu...gölgeler yok oldu...ışıklar yok oldu...varlık yok oldu...yokluk yok oldu...herşey yok olunca sen çıktın ortaya...sadece sen kalıyorsun...şimdi burası yok...var yok yok yok burada...burası bir yer değil...bir şey değil...burası hiçbirşey değil...hiç

değil...burası yok...sadece sen varsın ama sana yaklařtıķça sen yok oluyorsun...sen çok büyüksün yaklařtıķça seni göremiyorum...ışık artıyor körleşiyorum...seni göremiyorum artık...sana bakamıyorum...gözlerim kalmıyor...hiç ses kalmıyor...hiç gölge yok burada...hiçbir şey yok...herşey yok oldu...sadece sen kaldın...sadece sen...sen...se...s...

III.

Sen sırrımsın. Sırrımı sende gözetiyorum. Sen kendini bende seyret.

Bende kim ben olduysa onu bende gözet.

Artık harfî, sesi, sözü bırakıyorum.

Burası sadece sensin.